

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 kwietnia 2013 r. J. S. i J. S. reprezentowani wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów kwoty 82.253 EURO wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2013 r. do dnia zapłaty z tytułu nieprawidłowo naliczonego kapitału oraz nienależnie naliczonych odsetek z tytułu umowy o kredyt nieodnawialny z dnia 23 października 2000 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że powód J. S. zawarł z pozwanym umowę o kredyt nieodnawialny na kwotę 180.000 EURO. Z kolei powód J. S. zawarł z pozwanym umowę poręczenia z dnia 23 października 2000 r., która zabezpieczała spłatę przedmiotowego kredytu. Powodowie podnieśli, że w dniu 14 listopada 2011 r. strony zawarły ugodę, zgodnie z którą ustalono zadłużenie powodów na dzień sporządzenia ugody na kwotę 274.209,63 EURO. Na poczet spłaty ugody dokonali wpłaty na rzecz pozwanego kwoty 60.000 EURO. Zdaniem strony powodowej pozwany bank naruszając zasady współżycia społecznego zawyżył odsetki od udzielonego kredytu oraz źle obliczył wysokość kapitału głównego, w konsekwencji czego powodowie dokonali spłaty (nadpłaty) w kwocie o 82.253 EURO wyższej niż wynosiło ich faktyczne zobowiązanie. Podnieśli, że pozwany bez zgody powodów przekazywał na poczet spłaty zobowiązania środki zgromadzone na rachunku bankowym powoda J. S.. Zdaniem powodów spowodowało to wygaśnięcie zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy oraz powstanie nadpłaty uzasadniającej roszczenie powodów (pozew – k. 2-7). W toku procesu powodowie wskazali iż fakt nadpłaty kredytu opierają na własnych wyliczeniach, których nie zaprezentowali w pozwie bowiem są konsumentami a nie profesjonalistami (k.249 protokół rozprawy).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie solidarnie od powodów na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nieprawdziwe są twierdzenia o wygaśnięciu zobowiązania z uwagi na spłatę zadłużenia. Podniósł, że powodowie podpisując ugodę potwierdzili istnienie i wysokość określonych w niej zobowiązań, okoliczności te potwierdzali też w dalszych pismach, nie wpłacili ponadto kwot skutkujących spłatą kredytu i wygaśnięciem zobowiązania. Podnosił ponadto iż powód ad. 1 zawierając umowę kredytu nie był konsumentem bowiem kredyt zaciągnięty był w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą (odpowiedź na pozew – k. 172-174, k.249 protokół rozprawy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 października 2000 r. J. S. (powód ad 1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (dawnej jako (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.) umowę o kredyt odnawialny, na podstawie której bank zobowiązał się udzielić powodowi ad 1 kredytu w wysokości równowartości 180.000 EURO z przeznaczeniem na remont kamienicy położonej w L.. Kredytobiorca zobowiązał się do zapłaty za udzielony kredyt prowizji w wysokości 2.925 EURO oraz zapłaty odsetek od wykorzystanego kredytu według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej zmiennej podstawowej kwocie oprocentowania stanowiącej EURIBOR dla 3-miesięcznych depozytów, powiększonej o 4 punkty procentowe. Strony postanowiły, że spłata rat kapitału kredytu miała następować w 53 równych ratach miesięcznych oraz ustaliły okres karencji w spłacie rat kapitałowych na 6 miesięcy licząc od daty złożenia pierwszej dyspozycji wypłaty kredytu. Jako prawne zabezpieczenie kredytu strony ustanowiły m.in. weksel in blanco, poręczenie wekslowe i według prawa cywilnego małżonki kredytobiorcy oraz J. S. i E. S. (1). Kredytobiorca oświadczył, że znając postanowienia „Regulaminu czynności kredytowych zabezpieczających (...) Bank (...) S.A.” w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 81/2000 zarządu z dnia 5 maja 2000 r. wyraża zgodę na włączenie ich do treści umowy. Na wypadek niespłacenia w terminie wszelkich należności przysługujących bankowi z przedmiotowej umowy, kredytobiorca poddał się egzekucji co do kwoty udzielonego kredytu wraz z należnościami ubocznymi, a w wypadku gdyby do nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu niezbędne

było oznaczenie kwoty liczbowo – kwoty równowartości 270.000 EURO, według średniego kursu tej waluty w NBP opublikowanego w dniu wystawienia tytułu egzekucyjnego. Bank mógł wystawić tytuł egzekucyjny do dnia 23 stycznia 2009 r. (umowa – k. 38-40).

Tego samego dnia powód J. S. (powód ad 2) zawarł z pozwanym umowę poręczenia, na podstawie której jako poręczyciel zobowiązał się wykonać na rzecz banku zobowiązanie wynikające z ww. umowy, w sposób i w terminach określonych przez bank w żądaniu skierowanym do niego. Poręczyciel wyraził zgodę na zmiany umowy kredytowej, które nie będą prowadzić do zwiększenia zobowiązania, a w szczególności do zmiany terminu, sposobu spłaty, obniżenia wysokości kredytu, zmiany pozostałych zabezpieczeń, w tym również zmiany charakteru kredytu, z wyłączeniem zmian kredytu nieodnawialnego na odnawialny. Poręczyciel oświadczył, że znając postanowienia „Regulaminu czynności kredytowych zabezpieczających (...) Bank (...) S.A.” w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 81/2000 zarządu z dnia 5 maja 2000 r. wyraża zgodę na włączenie ich do treści umowy (umowa – k. 41-42).

Kwota kredytu została powodowi ad 1 wypłacona. Z uwagi na trudności w spłacie kredytu, strony dokonywały zmian postanowień przedmiotowej umowy (okoliczność bezsporna, historia rachunku klienta – k. 209-221).

W dniu 25 czerwca 2001 r. powód ad 1 i pozwany dokonali zmiany przedmiotowej umowy, ustalając, że spłata rat kapitału kredytu następować będzie w 44 równych ratach miesięcznych oraz ustaliły okres karencji w spłacie rat kapitałowych na 15 miesięcy licząc od daty złożenia pierwszej dyspozycji wypłaty kredytu ((...) - k. 43).

W dniu 1 marca 2002 r. strony dokonały kolejnej zmiany przedmiotowej umowy, ustalając, że spłata rat kapitału kredytu następować będzie w 40 równych ratach miesięcznych oraz ustaliły okres karencji w spłacie rat kapitałowych na 19 miesięcy licząc od daty złożenia pierwszej dyspozycji wypłaty kredytu. Wznowienie spłat kapitałowych winno nastąpić nie później niż 5 września 2002 r. (aneks nr (...) - k. 188).

Strony po raz trzeci zmieniły umowę w dniu 6 stycznia 2003 r. i postanowiły, że począwszy od lutego 2003 r. spłata rat kapitału kredytu następować będzie w 34 równych miesięcznych ratach kapitałowych, płatnych do 5 dnia każdego miesiąca oraz w ostatnim dniu okresu kredytowania (aneks nr (...) - k. 189-190).

Kolejna zimna umowy miała miejsce w dniu 26 maja 2003 r. strony ustaliły, że aktualnie zadłużenie wynosi: z tytułu kapitału niewymagalnego – równowartość kwoty 152.008,99 EURO, z tytułu kapitału przeterminowanego – równowartość kwoty 19.907,05 EURO. Strony postanowiły, że kwota kapitału przeterminowanego została zaliczona do kwoty kapitału niewymagalnego, w związku z czym zadłużenie kredytobiorcy z tytułu kapitału niewymagalnego stanowiło kwotę 171.916,04 EURO. Termin całkowitej spłaty ustalono na dzień 14 maja 2008 r. Spłata kredytu miała następować w 59 równych ratach miesięcznych w wysokości 1.800 EURO każda, począwszy od dnia 5 czerwca 2003 r., oraz ostatnia rata wyrównująca w wysokości pozostałego salda zadłużenia. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty dotychczasowych zaległości wobec banku wynikających z odsetek karnych oraz odsetek przeterminowanych od kapitału niezapadłego. Kredytobiorca oświadczył, że znając postanowienia „Regulaminu czynności kredytowych zabezpieczających (...) Bank (...) S.A.” w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 59/2001 zarządu z dnia 29 marca 2001 r. wyraża zgodę na włączenie ich do treści umowy (aneks nr (...) - k. 191).

Zgodnie z § 10 ust. 1 ww. regulaminu w razie niespłacenia w terminie kwoty kredytu lub raty kapitałowej lub spłacenia tych należności w niepełnej wysokości, bank w następnym dniu po terminie wymagalności przenosi zaległe należności na rachunek zadłużenia przeterminowanego. Kwoty znajdującej się na rachunku zadłużenia przeterminowanego podlegają do momentu całkowitej ich spłaty oprocentowaniu w podwójnej wysokości oprocentowania kredytu określonego w umowie (regulamin – k. 192-196).

Pismem z dnia 15 marca 2005 r. pozwany wezwał J. S. do zapłaty zaległego wymagalnego na dzień 15.03.2005 r. zadłużenia w wysokości 14.709,10 EURO w terminie 7 dni od otrzymania pisma. W razie braku spłaty w określonym terminie bank powołując się na § 12 ww. regulaminu oświadczył, że wobec niedotrzymania warunków umowy – brakiem spłat w określonych terminach, wypowiedza umowę kredytu z dnia 23 października 2000 r. z 30 dniowym terminem wypowiedzenia i wzywa do spłaty najpóźniej do ostatniego dnia upływu okresu wypowiedzenia całości

zadłużenia z tytułu kredytu według stanu na dzień 14 marca 2005 r. w wysokości 147.205,53 EURO wraz z dalszymi odsetkami umownymi i karami umownymi (pismo – k. 198-199).

W dniu 8 sierpnia 2005 r. pozwany wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) przeciwko dłużnikom solidarnym J. S., J. S., E. S. (2) i Ha S.. Zobowiązania pieniężne wobec banku określono na kwotę 153.415,17 EURO (bankowy tytuł egzekucyjny- k. 200).

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2006 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 8 sierpnia 2005 r. wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko dłużnikom solidarnym J. S., J. S., E. S. (2) i Ha S. co do łącznej kwoty 153.415,17 EURO, która według średniego kursu NBP w dniu wystawienia tytułu egzekucyjnego stanowi równowartości 623.448,56 zł oraz dalszych odsetek liczonych od kwoty 144.749,76 EURO od dnia 8 sierpnia 2005 r. do dnia zapłaty, liczonych w okresach miesięcznych według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej podwójnej podstawowej stopie oprocentowania EURIBOR dla 3 miesięcznych depozytów powiększonej o 4 punkty procentowe, która na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosiła 12,248% - nie więcej łącznie niż do kwoty stanowiącej równowartość 270.000 EURO, według kursu NBP z dnia wystawienia tytułu egzekucyjnego (postanowienie – k. 201).

Pismem z dnia 24 sierpnia 2006 r. J. S. zwrócił się do pozwanego z prośbą o rozłożenia zaległej płatności na pięć raty miesięcznych w wysokości po 100.000 zł (pismo – k. 340).

W styczniu 2008 r. pełnomocnik powodów kontaktował się z pozwanym w sprawie spłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy. W dniu 11 grudnia 2011 r. powodowie zawarli umowę przedwstępna sprzedaży należącej do nich nieruchomości na kwotę 3.400.000 zł. W styczniu 2008 r. pełnomocnik powodów kontaktował się z pozwanym w sprawie spłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy. Dokumenty dotyczące zawarcia umowy przyrzeczonej nie zostały złożone (fax - k. 341, umowa przedwstępna – k. 342-345, zeznania powoda – k.348-350).

W dniu 14 listopada 2011 r. strony zawarły ugodę, w której zgodnie poświadczyły, że bankowi przysługuje od powodów wymagalna i bezsporna wierzytelność wynikająca z kredytu udzielonego przez bank powodowi ad 1 na podstawie umowy o kredyt nieodnawialny z dnia 23 października 2000 r. z późniejszymi zmianami, stwierdzona bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 8 sierpnia 2005 r., któremu Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa – II Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 28 lutego 2006 r. o sygn. akt II Co 2132/05. Przedmiotową wierzytelność określono na kwotę 274.209,63 EURO, na którą składały się kwoty 144.749,76 EURO tytułem kapitału wymagalnego, 4.048,47 EURO tytułem odsetek umownych oraz 125.411,40 EURO tytułem odsetek karnych. Ustalono, że bankowi przysługuje również zwrot poniesionych kosztów egzekucyjnych w kwocie 2.005,88 zł oraz dalsze odsetki liczone od ww. kwoty kapitału wymagalnego za okres od dnia 15 listopada 2011 r. do dnia jego całkowitej zapłaty, liczone w okresach miesięcznych według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej podwójnej podstawowej stopie oprocentowania EURIBOR dla 3-miesięcznych depozytów, powiększonej o 4 punkty procentowe. Strony ustaliły warunki spłaty w następujący sposób: w dniu podpisania ugody powodowie mieli dokonać częściowej spłaty wierzytelności w kwocie 30.000 EURO, bank miał dokonać zaliczenia tej wpłaty na kapitał wymagalnego kredytu. Pozostała spłata części kredytu miała nastąpić w 6 ratach, w terminach i wysokości określonej w ugodzie. Strony postanowiły, że powodowie ponoszą solidarnie odpowiedzialności za pokrycie wszystkich kosztów związanych z zawarciem i wykonaniem ugody. Bank mógł wystawić tytuł egzekucyjny do dnia 14 maja 2011 r. (ugoda – k. 44-47).

Powód dokonał dwóch spłat wierzytelności wynikającej z ugody w łącznej wysokości 60.000 EURO (kopie przelewów – k. 48,49).

Pismem z dnia 20 grudnia 2011 r. powodowie zwrócili się do pozwanego o przesunięcie terminów całkowitych spłat wierzytelności ustalonej w ugodzie (pismo – k. 207).

Pismem z dnia 13 lutego 2013 r. pełnomocnik powodów wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 82.253 EURO z tytułu nienależnie pobranych odsetek od udzielonego kredytu w terminie do dnia 18 lutego 2013 r. (wezwanie – k. 111-112).

Powodowie nie spłacili zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt nieodnawialny. Na dzień zawarcia ugody z dnia 14 listopada 2011 r. na wierzytelności banku wobec powodów: składała się kwota kapitału wymagalnego – 144.749,76 EURO, kwota odsetek umownych 5.976,93 EURO oraz kwota odsetek karnych 124.197,10 zł (historia rachunku klienta – k. 209-221, opinia biegłego – k. 257-262, opinia uzupełniająca – k. 302-305, ustnej opinii uzupełniającej - k. 347-348).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i powołane w niniejszym uzasadnieniu, które nie budziły wątpliwości Sądu oraz nie były kwestionowane przez strony.

Ustalając rozliczenia stron dotyczące spłaty kredytu Sąd oparł się na historii rachunków przedstawionych przez pozwanego (k. 209-221) oraz opinii biegłej z zakresu finansów i rachunkowości (k. 257-262), jej opinii uzupełniającej (k. 302-305) oraz ustnej opinii uzupełniającej (k. 347-348). Powyższa opinii była jasna, spójna, logiczna i nie wynikały z niej wewnętrzne sprzeczności. Została sporządzona przez biegłą posiadającą odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie zawodowe. Strona powodowa kwestionowała przedmiotową opinię zarzucając, że biegła oparła się jedynie na dokumentach dostarczonych przez bank, bank zaś nie dostarczył biegłej dokumentacji o wysokości stóp procentowych. Biegła wyjaśniła wątpliwości strony powodowej na rozprawie. W ocenie Sądu zarzuty strony powodowej co do przedmiotowej opinii są niezasadne. Ewentualne rozbieżności w wysokości odsetek naliczanych przez bank i wyliczonych przez biegłą wynikały z zaokrąglenia przez biegłą wysokości stop procentowych w nieznacznym stopniu. Jednakże te kwestie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegła sporządzając przedmiotową opinię oparła się na dokumentacji złożonej przez bank, gdyż dokumentacja przedstawiana przez powoda była niepełna, co potwierdził sam powód zeznając w charakterze strony. Powodowie skutecznie nie wykazali, że dokumentacja dostarczona przez bank jest niepełna lub niewiarygodna. Wniosek powodów o zobowiązanie pozwanego do dostarczenia dokumentacji związanej z umową kredytu został oddalony. Pozwany dołączył do odpowiedzi na pozew dokumentację dotyczącą umowy kredytu. W ocenie Sądu jest to dokumentacja kompletna, powodowie nie wykazali zaś, że istnieją w posiadaniu banku inne dokumenty, które obrazowałyby wzajemne rozliczenia stron. Pozwany zaprzeczył, że istnieje dokumentacja, na którą powołuje się pełnomocnik powodów w piśmie z dnia 28 października 2013 r. na rozprawie w dniu 13 stycznia 2014 r. pełnomocnik strony pozwanej szczegółowo wyjaśnił na czym bank opierał swoje wyliczenia. Nie ulega zaś wątpliwości, że pozwany nie jest zobowiązany do tworzenia dokumentów związanych z niniejszą sprawą, skoro takich w chwili rozliczeń zobowiązań stron wynikających z umowy, nie posiadał. Z tych względów wniosek powodów nie zasługiwał na uwzględnienie. Bank nie miał również obowiązku dostarczyć biegłej informacji o wysokości stop procentowych, skoro takie informacje są powszechnie dostępne na stronach internetowych. Twierdzenia zaś, że bank nieprawidłowo naliczył odsetki za okres od 1 grudnia 2004 r. do 2 stycznia 2005 r., zawyżył swoje roszczenie o co najmniej 45.0000 EURO oraz dowolnie zmieniał wysokość oprocentowani kredytu są jedynie gołosłowną polemiką powodów, nie mającej odzwierciedlenia w dokumentacji zawartej w aktach sprawy, a pozwany zaprzeczył tym twierdzeniom.

Podstawą ustaleń faktycznych nie stanowiły przedstawione przez powodów dokumenty w postaci kopii wyciągów bankowych i poleceń przelewów (k. 50-110). Część z tych dokumentów z uwagi na powielanie była nieczytelna, niektóre z przelewów nie dotyczyły przedmiotowej umowy kredytu, gdyż ich daty dotyczyły zdarzeń sprzed zawarcia umowy. Ponadto kopie przelewów przedstawionych przez stronę powodową opiewały na kwotę niższą niż wynika to z zestawienia wpłaty przedstawionych przez pozwanego. Co najważniejsze dokumentacja przedstawiona przez stronę powodową była niepełna, co potwierdził sam powód, który zeznając na rozprawie wskazał, że brakuje części dokumentacji z uwagi na kradzież i powódź w biurze powodów, chociaż nie potrafił wskazać żadnych konkretnych okoliczności związanych z tymi wydarzeniami.

Sąd uznał za niewiarygodne zeznania powoda J. S. (k. 348-350) w części odnoszącej się do spłaty przedmiotowego kredytu. Zeznania te były sprzeczne z dokumentacją przedstawioną przez strony oraz z wnioskami opinii biegłej, którą

Sąd uznał za wiarygodną. Powodowie zaś nie przedstawili żadnego miarodajnego dowodu na okoliczności nie tylko nadpłaty przez nich kwoty 82.253 EURO, ale również spłaty kredytu w całości.

Sąd zważył, co następuje:

Powodowie dochodzili zwrotu kwoty 82.253 EURO z tytułu nieprawidłowo naliczonego kapitału oraz nienależnie naliczonych odsetek z tytułu umowy o kredyt nieodnawialny z dnia 23 października 2000 r. stanowiącej, ich zdaniem, nadpłatę tego kredytu.

Podstawę roszczenia powodów stanowi art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c. Zgodnie z art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Do świadczenia nienależnego stosuje się przepisy art. 405-409 k.c. (art. 410 § 1 k.c.).

Nie ulega wątpliwości, że o nadpłaceniu należności banku wynikających z umowy kredytu można mówić w sytuacji, gdy w czasie trwania stosunku prawnego lub po jego wygaśnięciu kredytobiorca zapłaci kwoty wyższe niż wynikające z wysokości kapitału kredytu, powiększone o odsetki od wykorzystanego kredytu oraz innej opłaty wynikające z umowy o kredyt nieodnawialny.

Stosownie do treści art. 6 k.c. na powodach spoczął ciężar wykazania, że dokonali nadpłaty kwoty 82.253 EURO z tytułu umowy o kredyt nieodnawialny z dnia 23 października 2000 r.

Stwierdzić należy iż strona powodowa nie tylko nie przedstawiła żadnych miarodajnych dowodów na okoliczności spłaty i nadpłaty zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy kredytu w kwocie wskazanej w pozwie, ale również w toku procesu nie przedstawiła żadnych wyliczeń, z których wynikałaby dochodzona przez nich kwota. Powodowie reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika nie wskazali nawet jaką kwotę przekazali pozwanemu z tytułu rozliczeń wynikających z przedmiotowej umowy oraz jaką ich zdaniem kwotę winni byli, ich zdaniem, zwrócić pozwanemu wykonując zobowiązanie umowne. Nie wskazali jakichkolwiek wyliczeń w jaki sposób doszli do przekonania, że nadpłacona kwota wyniosła właśnie 82.253 EURO. Co więcej pomimo tego, że powodowie kwestionowali wyliczenia pozwanego co kwoty żądanej z tytułu umowy kredytu i stwierdzili, że już przed tym dniem dokonali spłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy, to jednak w dniu 14 listopada 2011 r. podpisali z pozwanym ugodę, w której wyrazili zgodne oświadczenia woli, że posiadają wobec banku zadłużenie z tytułu przedmiotowej umowy w wysokości wskazanej w ugodzie i zobowiązali się do jego spłaty. Strona powoda nie podważyła skuteczności przedmiotowej ugody. Z przedstawionej zaś dokumentacji wynika, że po podpisaniu ugody, powodowie wpłacili na rzecz pozwanego kwotę 60.000 EURO. Powodowie na okoliczność nadpłaty z tytułu przedmiotowej umowy nie przedstawili żadnych dowodów wpłaty czy potwierdzeń przelewów, gdyż sami stwierdzili, że nie posiadają takiej dokumentacji, która ich zdaniem zaginęła w wyniku kradzieży i powodzi. Natomiast zeznając w charakterze strony J. S. wskazał, że pozwany bank pobrał pieniądze z konta firmowego stron na poczet spłaty długu wynikającego z przedmiotowej umowy, jednakże na te okoliczności również nie przedstawił żadnych dokumentów. Nie było też wiarygodne twierdzenie strony powodowej iż spłata zobowiązań dokonana została z ceny uzyskanej za sprzedaż nieruchomości powodów w K.. Po pierwsze nie zostały złożone przez powodów dowody zawarcia umowy przyrzeczonej w tym zakresie a ponadto kilka lat później powodowie zawarli ugodę potwierdzającą wysokość ich zobowiązań wobec banku. Trudno uznać za wiarygodne aby po spłacie kredytu w 2008 r. zawierać w 2011 r. ugodę potwierdzającą, że całość zobowiązania nadal powodów obciąża.

Z tych względów powództwo jako całkowicie bezpodstawne nie mogło zostać uwzględnione. Przedstawione przez pozwanego dowody w postaci historii operacji, a przede wszystkim opinia biegłego potwierdzają, że nie tylko nie doszło do nadpłaty przez powodów należności wynikających z umowy kredytu, ale również, że powodowie nie spłacili samej wierzytelności należnej bankowi.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł kierując się wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powyższe skutkowało zasądzeniem solidarnie od powodów na rzecz pozwanej: kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz kosztu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa stanowiącej niezbędne poniesione przez pozwanego koszty procesu.